

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Blandede optegnelser, ideer og udkast 1848-50

Citation: Kierkegaard, Søren: "Blandede optegnelser, ideer og udkast 1848-50", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p385-txt-shoot-idaac350c8-a57d-48b6-a1d3-b1af5595455e.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

[a] Her kunde maaskee benyttet som Mottodet Ord af Thomas a Kempis om Paulus: han forsvarede sig undertiden, at ei de Svage skulde forarges formedelst hans Taushed. 3^{die} Bog 36 Cap.

Et ligefremt Ord om mig selv som Forf.

Det var fra Begyndelsen aldrig min Tanke i mange Aar at skulle være Forf, hvad jeg heller ikke har Raad til – og det har da baade i den ene og i den anden Forstand været mig 7 dyre Aar, i hvilke jeg har været Forf. i det Sprog, der, som jeg haaber og trøster mig til, dog ikke skal have Skam af, at jeg har havt den Ære at skrive det.

Min Beslutning var, at standse med »Afsluttende Efterskrift«. Pøbelagtighedens Rasen mod mig forstod jeg som en Forpligtelse til at vedblive for det Første.

Med den Udbredelsens Proportion, som »Corsaren« nu har, med saadanne Redakteurer, som den nuværende, anseer jeg den for ufarlig, tilmed da der jo nu er saa megen Begivenhed i Danmark. Derimod holder jeg mig fuld forvisset om, at med den næsten vanvittigt uproportionerede Udbredelse den i sin Tid havde, med et Talent som G. og [b] et saa intriguant Hoved som P. L. M. til Redakteurer var yderst, yderst farlig. Det er min Dom, at der vare Andre, som vare nærmere end jeg forpligtede til at handle under saadanne Omstændigheder: det bliver deres Ansvar, at de taug.

Over G.^c beklager jeg mig ikke. Snaren, der blev sat, var af den Beskaffenhed, at^d, hvis han gik i den, maatte det nødvendigviis blive aabenbart, at han foragtede sig selv. Han gjorde det: vel, derover kan jeg jo ikke beklage mig.^[e] ~~At jeg der maaskee var den Eneste her hjemme ell. dog een af de Faae, der i god Forstand haabede paa G. — at jeg blev bedraget: vel, derover kan jeg jo hell. ikke beklage mig. At han saa af yderste Evne gjorde Alt for at hidse Pøbelen paa mig: dette har jeg aldeles ingen Grund til at beklage mig over.~~

^fSkulde jeg beklage mig over Nogen, da maatte det være over de Ærens og Anseelsens Forf. og Journalister, der efter længe nok privatim ell. mundtligt at have præket om, at dette Uvæsen med »Corsaren« var utaaleligt, at der burde gjøres Noget,

[b] med Nyhedens bedaarende Magt

c der nu i Nord og Syd for Martzell. Februar 1848 en passant har vedgaaet at han var Forf. af Corsaren.

d at jeg gjennemskuende maatte lære ham kjende

[e] Jeg var maaskee den Eneste her hjemme eller dog een af de Faae, der virkelig i god Forstand haabede paa G. – altsaa jeg gjorde ham Uret, jeg havde, i Prøven, for store Tanker om ham:

f Skulde jeg beklage mig over Noget, da maatte det være over, at et Land vil være det bekjendt at udvise saa omvendte Vilkaar: at jeg har maatte give Penge til for at være Forf, og kun samlet Rigdom i Retning af Forhaanelse, medens samtidigt »Foragtelighed« var i dansk Literatur

saa, da jeg end[e]lig handlede, taug stille og forraadte mig^g. Jeg negter det ikke, jeg beklager mig derover. jeg »beklager« mig, dette Præsens er Præsens i den historiske Stiil.

I en høiere, i gudelig Forstand beklager jeg mig imidlertid dog hell. ikke herover, nei, langtfra: ved at handle afgjørende og vove mig ene i Faren, forraadt af Dem, for hvis Skyld¹ jeg gjorde, hvad jeg forresten af indre Grunde alligevel havde betænkt, vandt jeg at blive opmærksom paa Xstd, som jeg ellers aldrig var blevet opmærksom paa den – en evig Vinding.

Ved Slutningen af 47 og Begyndelsen af 48 var jeg atter betænkt paa at ende^h med christelige Taler, hvis sidste Afdeling er »Taler ved Altergangen om Fredagen«, af hvilke to ere holdte i Frue Kirke: da kom Aaret 1848 – for mig uden al Sammenligning det rigeste og frugtbarste Aar jeg har oplevet som Forf.

Productiv[i]teten fra 1848 har jeg endnu ikke udgivet, med Undtagelse af det lille Skrift af den nye Pseudonym Anti-Cl. »Sygdommen til Døden«, af hvilket dog en Deel er ældre end Catastrophen i 48. Den øvrige Productivitet ligger fix og færdig til Udgivelse, saasomt jeg forstaaer, at Øieblikket er der til.

Dømmer nu selv, hvorledes jeg er blevet behandlet som Forf., jeg vil ikke dømme. Er jeg blevet behandlet uskjønsomt: det bliver de Uskjønsomes Sag, og vedkommer ikke egl. mig. Hvad der derimod vedkommer mig, og hvad der er mig saa kjert, atⁱ

¹ Anm dette er ogsaa udtrykkelig bemærket i hiin første Artikel mod P. L. Møller

ubetinget af alle den brillianteste Næringsvei, næsten den glimrende Vei til Anseelse.

g glemmende, at jeg i det Øieblik (medens jeg reent personligt forstaaet, handlede religieust) handlede høimodigt, men ikke glemmende den deres Misundelse, med hvilken de taust havde fulgt min Stræben, uden Mod til at vove Slag, nu glade ved at jeg selv styrtede mig i en Dobbelt-Fare, hvilken dog just blev til ved dette Forræderie, der negtede Fortolkningen af mit Skridt, saa denne blev, at det var en Ubesindighed, en Slags Galskab.

h som Forf. for saa at blive Landsbypræst hvad bestandigt har været mit Ønske, at ende

i det vedkommer mig, er at takke for den Deeltagelse og Velvillie og Imødekommen, der i Almdl. ell. af den Enkelte særligen er blevet mig beviist som Forf.